

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฝึกให้ได้ตามหลักศาสนา

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเป็นจำนวน ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม นี่หมายถึงทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วในการช่วยชาติคราวนี้ หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมมาถึงวันที่ ๔ มกราเมื่อวานนี้ ได้ ๒๖ กิโล ๑๗ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๖๖๓ กิโล ๓๓ บาท ๖ สตางค์ ทองคำเราเข้าคลังหลวงแล้ว ได้ ๑๑,๖๖๓ กิโล เป็นของเล่นเมื่อไรทองคำเข้าคลังหลวงตั้ง ๑๑,๖๖๓ กิโล ๓๓ บาท ๖ สตางค์ ได้เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ได้เยาะอยู่ในการช่วยชาติคราวนี้ ได้ทองคำเป็นหมื่นกิโลหาได้ที่ไหน สำหรับดอลลาร์ดูว่าได้มอบเข้าคลังหลวง ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ส่วนทองคำได้ ๑๑,๖๖๓ กิโล ๓๓ บาท ๖ สตางค์ เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว

เมื่อเช้านี้ปรอทลง ๑๒ เซ็นกับเช้าวานพอ ๆ กัน เวลาหนาวนี้มันต่างกันกับที่อยู่ใญ่เขา ภวานาในญ่เขานอนไม่ได้เลย ตลอดรุ่งไม่หลับ นิ่งภวานา ถ้าเรานิ่งภวานาจิตเข้าข้างใน ๆ หายหมดเลย เจียบ พอออกมาจะนอนให้หลับ หนาวรุกใหญ่เลย นอนไม่หลับ นอนไม่หลับก็นิ่งอีกอย่างนั้นนะ ตกกลางคืนนี้จะนั่ง นิ่งระงับหนาว เวลาเราภวานาจิตเข้าข้างในไม่หนาวนะ หายเจียบเลย หายจริง ๆ เหมือนไม่มีหน้าหนาว อำนาจของจิตพอเข้าข้างในไม่หนาวเลย เจียบหมด

พอออกมาหน้าหนาวพริบเข้ามาละ จะนอนให้หลับไม่หลับ คือกำลังของความหนาวมันรุนแรงยิ่งกว่ากำลังที่จะให้หลับ ไม่หลับตลอดรุ่งเลย พิลึกนะ แต่ก็ไม่เคยเป็นกังวล ผ่านกันไปธรรมด ๆ ไม่มีอารมณ์ หน้าแตกหมด ตกกระทงหมดเลย คือนอนไม่หลับกลางคืนตลอดรุ่งเลย ต้องอาศัยนั่ง ถ้านิ่งระงับ เวลานั้นระงับจนหายเจียบหมดเลยนะเวลานิ่ง พอจิตถอนออกมาหนาว จะนอนให้หลับไม่หลับ แต่มันก็ผิดกันตรงที่ว่าเราไม่มีผ้าห่ม ให้จิวกับสังฆาฏิพห่มเท่านั้นเอง ให้เท่านั้น เราไม่เคยเอาผ้าห่มติดตัว แม้แต่อยู่ในวัดก็ไม่ห่มผ้า ผ้าห่มหนาวไม่เอาะ มีผ้าสังฆาฏิกับจิวกให้เท่านั้น

นี่ละเข้าใจใหม่ละ บังคับ การภวานาบังคับกิเลส ชัดกันขนาดนั้นจนพ่อแม่ครูจารย์ท่านคงจะสงสารมากละทำ ท่านเลยเอาผ้าห่มของท่านมา ถ้าเอาผ้าห่มใหม่มันก็ไม่อดอยู่ในวัด ก็เราไม่เอาเฉย ๆ ท่านเอาผ้าห่มของท่าน ท่านห่มอยู่ทุกวันไปบังสกุลให้เราขึ้นไปกุฏิของเรานั้นสูงแค่นี้ เดินไปเห็นผ้าบังสกุลผ้าห่ม เอ..ใครบังสกุลนะเลยขึ้นไปดูไปเห็น โอ้ย..ท่านวางไว้เป็นคติทุกอย่างนะพ่อแม่ครูจารย์ มีดอกไม้มีเทียนท่านไปเห็นบัวบนนี้เลย เอาอะไรพันไว้ ไปเห็น โอ้ย นี่มันผ้าห่มพ่อแม่ครูจารย์ ก็เราพับเรา

เก็บอยู่ทุกวันนี้จะว่าอย่างไร ถ้าเอาผ้าห่มใหม่มากแล้วเราจะไม่เอา เพราะเราไม่ใช่ผ้าห่ม ไม่เอา อยู่ไหนก็ไม่เอาผ้าห่ม เอาเท่านี้

อย่างนั้นเห็นไหมตัดสันดาน การภาวนาของเล่นเมื่อไร กว่าจะได้ธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายแทบเป็นแทบตายจริงๆ แล้วเป็นนิสัยอันนี้ด้วยเด็ดขาดทุกอย่างเลย ว่าไม่เอาไม่เอาเลย อย่างนั้นละ คิดดูซิที่ไหนไม่เอาผ้าห่ม มีเท่านี้พอ จนกระทั่งพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านเมตตาทำสงสารเลยเอาผ้าห่มของท่าน ถ้าเอาผ้าห่มใหม่ก็กลัวเราจะไม่เอา ท่านเอาผ้าห่มของท่านมาพับเรียบร้อย เราก็อ่านว่าอย่างไร จอมปราชญ์กับจอมโง่เข้าใจไหมละ จอมปราชญ์เมตตาตามอย่างนั้น จอมโง่จะปฏิบัติตัวอย่างไร ห่ม แล้วออกจากนั้นแล้วไปเลยหายเงียบ

นี่ละการตัดตัวเองตัดอย่างนั้น ไม่มีความสะดวกสบายการภาวนา ไม่ได้มีความสะดวกสบายตลอด กลางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่ง นั่งภาวนา ตอนเช้ากลางวันเดินจงกรมให้มาก เพราะกลางคืนมันออกไม่ได้ มันหนาวมากอยู่ในภูเขา แต่ก็ไม่เคยเอาผ้าห่มติดตัวไป อยู่ในวัดก็ไม่เอาผ้าห่ม ไม่เอา นี่ละตัดสันดานเจ้าของ ฟังซิท่านทั้งหลาย ได้ธรรมมาเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายรอดเป็นรอดตายมา แล้วนิสัยอันนี้เป็นนิสัยที่เด็ดขาดเสียด้วยไม่ใช่ธรรมดา ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลยเถียว ขาดสะบั้นไปเลย ตัดเจ้าของก็ตัดแบบเดียวกัน ว่าเอานะเท่านั้นละพอ

เช่นอย่างว่านั่งตลอดรุ่ง เอานะวันนี้เท่านั้นพอตลอดรุ่ง จะลูกก็ลูกไปไหนไม่ได้ นะ ปวดขี้ขี้เลย ปวดเยี่ยวเยี่ยวเลย พอเข้าลูกขึ้นจะไปชักเอง ไม่มีพ่อแม่ ยกเป็นพ่อแม่ไว้ตั้งแต่เรายู่กับครูบาอาจารย์ เวลาเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นมา ครูบาอาจารย์หรือพระเถระในวัดนี้เราจะลูกไปช่วยเหตุการณ์อันนั้น ถ้านอกจากนั้นแล้วสำหรับเราเองไม่ให้มีพ่อแม่เด็ดขาดทุกอย่าง ไม่มีจริงๆ นี่ละการตัดเจ้าของตัดอย่างนั้น เราตัดเรา

ตื่นนอนนี้เหมือนแม่เนื้อต้นนายพราน ดัดฝั่งเลยเชียว มันเคยตั้งแต่วันไปเข้านาค เวลาจะไปเข้านาคแม่มานั่งปั๊บนะ แม่จะบอกนะ ทุกสิ่งทุกอย่างหน้าที่การงานของลูก แม่ไม่มีที่ต้องติ แต่การนอนนะลูก นอนนี้เหมือนตายเลย แม่วิตกวิจารณ์กับการนอนของลูก อย่างเดียวเท่านั้น นอกนั้นไม่มีวิตก หน้าที่การงานอะไรแม่ไม่มีที่ต้องติ แต่เวลานอนนี้เหมือนตายนะลูก ที่ว่าเหมือนตายนี้หมายความว่าถ้าเราจะไปอะไรแต่เช้านี้บอกแม่ แม่ปลุกหน่อยนะตอนเช้าจะไปแต่เช้า นอนทอดธุระ พอแม่รับทราบแล้วทอดธุระนอนตายเลยทีเดียว ถึงเวลาแม่มาปลุกเอง แม่มาสะกิดปั๊บนั่นปั๊บลูกเลย

แต่พี่ชายเขาสั่งแม่เหมือนกัน ถึงเวลาเขาไปก่อน ยังไม่ได้ปลุก แต่ลูกคนนี้ตายเข้าว่าเลย นี่ละแม่วิตกการนอนของลูก ก็ทอดธุระแล้วนี่แม่จะมาปลุกก็นอนเอาตายเข้าว่า แม่ไม่รู้ความลึกซึ้งของเราละ แต่เราไม่เคยตอบ เวลาไปนอนนี้ดีดฝั่งๆ เลย เหมือนแม่

เนื้อที่นายพราน ไม่เคยชิน ตั้งแต่วันไปเข้านาควช เรียนหนังสือก็แบบเดียวกัน ออกปฏิบัติกรรมฐานก็แบบเดียวกัน ถึง ๑๘ พรรษา พลิกใหม่เปลี่ยนการหลับนอนใหม่ คือนอนมันไม่รู้สีกตัวนะ พอตื่นมันตืดผิงเลยทันที ถึง ๑๘ พรรษา ที่นี้ทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยไปหมดแล้ว ที่นี้จะนอนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พอตื่นนอนแล้วมองดูทิศทางรุ่งอะไรแล้วค่อยลุกธรรมดา ๆ

ถ้าว่าพูดถึงรบเข้าศึกก็รบแล้ว เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เลศขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ที่นี้จะนอนให้ธรรมดา ถึงอย่างนั้นมันยังตืดผิง ๆ เลยนะ มันเคย นี่ละการฝึกตัวฝึกอย่างนั้น เราไม่ได้เหมือนใครทั้งหลายนะ เป็นจริง ๆ ไม่ใช่คุย เป็นอย่างนั้น ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลยที่เดียว เจ้าของค่านเจ้าของไม่ได้ ถ้าลงเหตุผลลงจุดนี้แล้วต้องปฏิบัติตามนี้ ๑๘ พรรษา ฝึกหัดการนอนใหม่ คือนอนแบบแม่เนื้อที่นายพรานตืดผิง ๆ เลย จากนั้นมา ๑๘ พรรษา ฝึกหัดใหม่นอน

ที่นี้เวลามันฝึกหัดได้แล้วคราวนี้ไม่มีใครสู้ในโลกนี้ นอนพลิกทางนี้แล้วพลิกทางนั้น มันไม่ลุก นี่คือฝึกได้แล้ว ฝึกเรียบร้อยแล้ว แต่ก่อนตืดผิง ทุกวันนี้พลิกทางนั้นแล้วพลิกทางนี้ มันอยู่กับการฝึกนะ การฝึกสำคัญมาก ฝึกอย่างไรเป็นอย่างนั้น อย่างตื่นนอนนี่มันเป็นนิสัย พอรู้สึกนี่มันจะผิงทันทีเลย ๑๘ ปีจึงได้พลิกเปลี่ยนการหลับนอนใหม่ ถึงอย่างนั้นมันก็ยังตืดของมัน แต่ก็ฝึกได้ ที่นี้ฝึกได้แล้วก็พลิกทางนั้นพลิกทางนี้สบาย เตียนนี้เรียกว่าฝึกได้แล้ว

คือนิสัยเรามันจริงทุกอย่าง ไม่ได้เหมือนใคร ว่าอะไรเป็นอันนั้น ๆ เจ้าของเอง ค่านเจ้าของไม่ได้ ถ้าลงเหตุผลลงอย่างนี้แล้วต้องปฏิบัติตามนั้น เจ้าของเองแก้ไขไม่ได้ ถ้าเหตุผลไม่เห็นอันนั้นแก้ไขไม่ได้ เจ้าของต้องยอมปฏิบัติตามนั้น นี่ละการปฏิบัติตัวเองเป็นอย่างนั้นเรื่อยมา ให้เป็นลักษณะอึดอาดเนื่อนายเวลาหลับเวลานอนเวลานตื่นนี้ไม่มีเรา บอกว่าไม่มีเลย ฝึกขนาดนั้นละ มีแต่ฝึกทั้งนั้นนะ ยิ่งโยมแม่ว่าการนอนเหมือนตายนะลูก ยิ่งผิงลิกนะ แต่เราไม่บอกความภายในให้แม่ฟัง คือนั้นเรียกว่าตายใจ นอนใจ ทอดธุระ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง ทอดธุระเลย จนกระทั่งถึงเวลาแม่มาปลุกค่อยไป

ถ้าธรรมดาที่ปล่อยตามเรื่อง อยากรุกเวลาไหนก็ลุก แต่เวลาเรามีธุระตอนเช้าจะไปอะไรตอนเช้าให้แม่ปลุก ถ้าแม่รับทราบจากเราแล้วเท่านั้นที่นี้เอาตายเข้าว่าเลย ต้องได้ปลุกทุกครั้ง คือความตายใจ ส่วนพี่ชายเขาบอกให้แม่ปลุก ถึงเวลาเขาไปของเขาเองยังไม่ปลุกก็มี แต่เราทุกครั้ง ก็เพราะทอดธุระนั่นเอง ทุกวันนี้เอาแน่ไม่ได้ คือมันปล่อยทุกอย่างแล้ว นี่เราพูดสมัยเราปฏิบัติตัวของเราอยู่ อย่างสมัยทุกวันนี้เข้ากันไม่ได้นะ เหมือนคนตายทุกวันนี้ เหมือนคนไม่มีราค้าราคา การที่จะคิดจะฝึกหัดเจ้าของอะไร

หมดไม่มี ๆ เรียกว่าทอดธุระหมดแล้ว อยากรีบอยากตื่นอยากนอนอะไรเมื่อไรอยู่
อย่างนั้น มันปล่อย ปล่อยไปหมด เวลานี้ภาะระรุ้งอะไรต่ออะไรรู้สึกว่ามันจะปล่อย
อย่างลึกลับ ๆ ปล่อยไป ๆ ไม่มีใครบอก มันหากปล่อย

นี่ละฟังซิพี่น้องทั้งหลายให้ฝึกตัว ฝึกแบบฆราวาสก็ฝึก ฝึกใส่หน้าที่การงาน
อะไรว่าจะทำอะไรให้ทำอันนั้น อย่าเหลวไหลอะไร ฝึกอย่างไรมันจะเป็นอย่างนั้นละ
จิตใจของเราฝึกได้ จิตใจนี้ฝึกได้ เช่นอย่างฝึกการหลับการนอนการตื่น ใจละฝึกใจ ใจก็
มาพิศตัวเอง การเป็นอยู่หลับนอนอะไรขึ้นอยู่กับใจ ถ้าใจยอมรับเหตุผลแล้วจะปฏิบัติ
ตามนั้นเลย จึงบอกว่า ๑๘ ปีจึงได้พลิกใหม่ให้นอนตามธรรมดา ตั้งแต่เข้าวัดจนกระทั่ง
ถึง ๑๘ พรรษาการตื่นนอนนี้เป็นแบบเดียวกันตลอด ดัดฝึ๊ง ๆ เลย

พอ ๑๘ พรรษาพูดให้ตรงไปตรงมา อะไรมันก็เสร็จก็สิ้นไปหมดแล้ว มันก็อยู่
ตามอัธยาศัยสบาย ๆ การตื่นนอนก็ให้ตื่นธรรมดา ๆ ถึงอย่างนั้นมันยังดัดฝึ๊ง ๆ มันเคย
ชิน ตอนเป็นฆราวาสก็ว่าการงานหนัก พอเวลาเอาจริง ๆ ศาสนาละเอียดมาก ปฏิบัติ
ตามศาสนาก็ต้องละเอียดไปตาม ๆ กัน ฝึกให้ได้ตามหลักศาสนา อึดอาดเนือยนายนี้
ไม่ได้ การหลับการนอนเราไม่เคยอึดอาด ไม่เคยมี จนกระทั่งปานนี้ไม่เคยมี เพราะการ
ฝึก ฝึกอย่างนั้น เอะละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ